Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 80. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 30-го КВІТНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, APRIL 30, 1981 No. 80 VOL. LXXXVIII

Вшанують ред. І.Кедрина у його 85-річчя

Ред. Іван Кедрин

Ню Йорк, Н.Й. — Заходами Наукового Товариства ім.Шевченка, Спілки Українських Журналістів Америки і Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку тут в неділю, 3-го травня ц.р., о год. 6:30 вечора, в приміщенні Українського Народного Дому при Другій авеню, відбудеться Святочна вечеря для вшанування ред. Івана Кедрина-Рудницького у його 85-річчя. Про Ювілята короткі доповіді виголосять: д-р Юрій Старосольський, д-р Маруся Бек і ред. Антін Драган.

Ред. Іван Кедрин 1896 року народження, визначний журналіст, публіцист і політичний діяч, член Центрального Комітету УНДО, довголітній секретар Товариства Письменників і Журналістів у Львові, довголітній співредактор, а пізніше головний редактор газети „Діло", кореспондент і пресовий референт української парляментарної репрезентації у Варшаві, а на еміграції–голова Українського Центрального Допомогового Об'єднання в Австрії; за океаном в ЗСА–співредактор щоденника „Свобода" від 1953 до 1973 року, автор багатьох праць, як, наприклад, „Берестейський мир" (1928), „Причини упадку Польщі", написаної в 1940 році під псевдонімом Гомополітікус; більшої праці „Життя, події і люди" та багато інших видань і публіцистично-наукових статтей у різних виданнях, зокрема в „Альманахах" УН Союзу, автор численних статтей в українській, польській і німецькій пресі.

Крім своєї журналістичної праці ред. І.Кедрин живо цікавиться також політичною і громадською працею українських поселенців в З'єднаних Стейтах Америки, а також розвитком української науки, і бере в них дуже живу участь. Він є членом управи Наукового Товариства ім. Шевченка, СУЖА, якої він був довголітнім головою, а також керівним членом Ради Прихильників Української Народної Республіки та багатьох інших організацій й товариств.

Організатори цього вечора задумали вшанувати людину, яка ціле своє життя обороняла пером українську правду, шукаючи таким способом найкращих шляхів до осягнення остаточної цілі – здобуття Української Соборної Незалежної Держави. Ювілятові не раз приходилось йти проти хвиль у своїй мандрівці, але це тільки скріплювало його духові і фізичні сили, бо він діяв у переконанні, що правда є тільки одна і її треба боронити всякими доступними засобами.

Зголошення до участи у вечорі приймає канцелярія НТШ — 302-304 Захід 13-та вулиця, або телефоном (212) 929-7622. Вступ від особи 12 долярів.

ЗВЕРНЕННЯ

(ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ СПІЛЬНОТИ З ПРИВОДУ ТРАВНЕВОЇ АКЦІЇ СКВУ У 1981 РОЦІ.)

Нав'язуючи до прийнятої вже через довгі роки традиції, проголошуємо травень 1981 року „Місяцем СКВУ". Робимо це з наміром звернути увагу нашої спільноти на справи, якими займається Світовий Конгрес Вільних Українців — ця найвища координаційна установа нашого організованого громадського життя у вільному світі.

Немає сумніву, що найважливішою справою у діяльності СКВУ в 1980-1981 році була належна підготова і активна участь у Мадридській Конференції.

Вона стала нагодою заманіфестувати єдність нашої громади у вільному світі, яка використала Мадридську Конференцію, щоб розкривати дійсне обличчя колоніяльної системи Москви, яка не лише поневолює наш народ в Україні, але є основною загрозою для всіх волелюбних народів світу.

На Мадридській Конференції ми виконали мандат і доручення членів Українського Національного Визвольного Руху і доказали духову і політичну єдність нашої спільноти із визвольним рухом в Україні.

У Мадриді ми показали одностайну поставу та вміння української спільноти в вільному світі боронити державницькі аспірації українського народу, який намагається вирватися із складу т. зв. Совєтського Союзу і жити власним, суверенним життям у вільній українській державі.

Ці наші намагання закликаємо піддержати в усіх країнах поселення нашої організованої спільноти в травні цього року.

Хай під гаслом „За Християнську Україну" пройде в цілому світі широка кампанія за:

* Звільнення арештованих братів і сестер, а зокрема членів Української Гельсінкської групи, на чолі з її головою М. Руденком;
* привернення права Українській Автокефальній Православній Церкві, Українській Католицькій Церкві та Євангельсько-Баптистським Об'єднанням відновити свою діяльність в Україні;
* припинення процесу русифікації в Україні;
* проведення під контролею Об'єднаних націй, виходу України зі складу — СССР.

У співдії з проводами Українських Церков та крайовими і центральними репрезентаціями докажім у місяці травні, що ціла українська спільнота підтримує ті принципи, які в своїй праці наголошує Президія Секретаріяту СКВУ.

Докажім, що українська спільнота не лише на словах, але й ділами виказує зрозуміння і підтримку для всіх починань і дії Світового Конгресу Вільних Українців.

Президія Секретаріяту СКВУ

ПРЕЗИДЕНТ АПЕЛЮЄ ДО КОНҐРЕСУ

Президент Роналд Реґен дякує за привітання в Капітолю. На задньому пляні — віцепрезидент Джордж Буш і речник Палати Репрезентантів конгресмен Тип О'Ніл.

Вашінгтон. — Постійно погане господарське положення ЗСА й інші важливі моменти викликали потребу виступу президента Роналда Реґена перед спільною сесією обидвох палат зі закликом без проволоки й повністю схвалити иого проєкти з метою приспішення виходу з господарського застою.

Виступ Президента у вівторок, 28-го квітня, був черговим його тріюмфом, що дає підставу для міцного спільного фронту в обидвох палатах для проведення його плянів у життя.

Драматичність ситуації підвищував факт, що це був перший виступ Президента після атентату на нього. Хоч президент Реґен приходить несподівано швидко до нормального стану, одначе сліди поранення і операції ще були видні на ньому. „Моє здоров'я значно поправилося. Я хотів би сказати те саме у відношенні до нмашої господарки", — сказав Президент. На жаль, воно ще так не є, бо:

* інфляція ще далі двоциферна;
* відсотки на позички коло 15, що є великою перешкодою для закупу домів;
* ще й далі є майже вісім мільйонів безробітних;
* сила закупу робітничої заробітної платні далі впала;
* скількість банкротств зросла в останньому часі.

„В тій ситуації півміри не поможуть. Американський нарід вимагає — і він заслуговує на це — повного і всебічного зусилля усунути наше господарське безладдя" — сказав Реґен.

Перед Конгресом є два проєкти. Одначе один з них передбачує піднесення несуттєвих видатків, а зменшення видатків на оборону та збільшення податкі. І тому Президент налягає на повне швидке схвалення його проєкту.

„Програма господарського видужання, як я з'ясував вам продовж останніх декількох тижнів є, я глибоко в цьому впевнений, єдиною відповіддю, що залишилася нам. Зменшити видатки, зредукувати висоту податків, звільнити від надміру реґуляцій і на базі неінфляційної та передбачливої монетарної політики застосувати такі заходи, які допоможуть позбутися тих усіх недоліків, що загрожують нашому господарському майбутньому".

Президент висловив своє впевнення, що американське суспільство динамічне й здорове й воно повністю здібне поконати труднощі.

Він ствердив, що „Недужі суспільства не видають таких людей, як ті, що їх видав зі себе американський нарід."

Промову Президента законодавці переривали оплесками 13 разів.

У Франції відбулися перевибори на президента

Париж, Франція. — Згідно з передбачуваннями перша тура президентських виборів у Франції не принесла остаточного висліду, бо жаден з 10-ох кандидатів не здобув абсолютної більшости. За два тижні відбудеться друга тура голосування, в якій западе рішення між двома кандидатами, що в пешій рунді отримали найбільше голосів.

Тими двома кандидатами будуть теперішній президент Валері Жіскар д'Естен і лідер соціялістичної партії Франсуа Міттеран.

Лідер деґолістів, посадник Парижа Жак Шірак зайняв третє місце. Несподівано низько впав комуністичний кандидат Жорж Марше, який отримав около 16 відсотків голосів, не зважаючи на надзвичайно активну й напружену передвиборчу аґітацію комуністів. Комуністи намагалися дістати для свого кандидата принаймні 20 відсотків голосів, бо це була для них престижева межа. Такий значний спад, нижче 20 сподіваних відсотків, указує не лише на постійне зменшування популярности комуністів серед населення Франції, а зокрема серед французької молоді, але також на ферменти й незадоволення в нутрі комуністичної партії.

Комуністична партія Франція тримається непохитно совєтської лінії і в усіх конфліктних питаннях підтримує Москву. Найбільше в тому напрямі ексцонується Марше, популярність якого серед французів падає й він намагається рятуватися при помочі московської інтервенції у внутрішні справи французьких комуністів. Імперіялістична політика Москви відштовхує навіть тих французів, які по інерції схиляються у бік Москви. Особливо події в Польщі й комплетне виявлення справжнього обличчя совєтського імперіялізму збройним нападом на Афганістан, а перед тим проникання у інші країни, викликали неґодування серед французів і пересунення в політичних настроях.

В другій турі виборів за два тижні комуністи голосуватимуть за соціялістом Міттераном, проти якого вони провадили завзяту передвиборчу кампанію, але дехто з них може вважати соціяліста меншим лихом від консерватиса Жіскара д,Естена.

ЗСА вимагають практичних заходів в Африці

Ню Йорк Н.Й. — Теперішня сесія Ради Безпеки ОН, яка обговорює питання державної самостійности Намібії, колись Південнозахідньої Африки, перетворюються у форум для пропаґандивних виступів і взаємних обвинувачень. Совєтський Союз, його сателіти та їхні африканські послідовники висувають такі скрайні вимоги, які ніколи не можуть бути здійснені. Представник ЗСА в ОН, Джін Киркпетрик, у свому заключному слові запропонувала залишити пропаганду, а висунути такі пропозиції, які можуть бути зреалізовані.

„Резолюції не розв'язують проблем. Коли б ми були реалістами — але такими ми не є і марнуємо тут час усіх присутніх — ми зрозуміли б, що резолюціями проблем не розв'язується. Деклярації не творять миру. Так само деклярації на забезпечують самостійности. Чи не настала остаточно пора розглянути реалістично практичні, дійсні альтернативи в пошуку за тривалим миром, за сприйнятливою інтернаціонально розв'язкою в Намібії?"

Пропаґандивні дебати, ініційовані совєтськими представниками виповняють дні і години праці Ради Безпеки ОН, як і інших установ тієї міжнародної установи. Пописи совєтських пропаґандистів і їхніх послідовників не мають ніякого відношення до дійсности. Впрочім Москва ніколи і не мала в пляні причинитися до роз'язування складних міжнародних проблем. Навпаки, вона їх пляново замотує, щоб виґравати пропаґандивні бої. Представник ЗСА вказав на ту поведінку. Дж. Киркпетрик підкреслила, що Уряд ЗСА не лише підтримує вимогу самостійности для Намібії, але й буде разом з іншими, а в першу з народом Намібії, шукати реальної й як найшвидшої розв'язки тієї проблеми.

Вийшла книжка Л.Плюща — „У карнавалі історії"

Мюнхен, Західня Німеччина. — Цього року, тут з В-ва Бібліотеки Прологу і „Сучасности", як — 141-ша з черги — появилася в українській мові 374-сторінкова книжка Леоніда Плюща п.з.: „У карнавалі історії". Обкладинка до неї — маляра Любослава Гуцалюка. Опрацювання, переклад та передмова п.з. „Марксистська метанойя" — Марко Царинник.

Як відомо, ця ж сама книга, тільки що в англійській мові, також в опрацюванні та перекладі М.Царинника вийшла в 1979 році з В-ва Гаркорт Брейс Йовановіч Інк та Вілліям Колінс Сонс енд Ко. Лтд. у Ню Йорку-Лондоні. У цьому ж році і появилася у „Ню Йорк Таймсі" обширна на неї рецензія.

Про твір цей від Видавництва „Сучасність" пишуть, що це — „автобіографічна розповідь людини, яка чотири роки була об'єктом експериментів 'психіятрів' КГБ"..., — „історія розчарування й каяття комсомольця, який прозрів...," "етапи боротьби молодого ідеаліста й ученого проти насильства комуністичного апарату терору над людиною...", „історія космополіта, якому російська шовіністична лихоманка допомагає усвідомити своє національне Я і стати активним учасником українського руху опору..." та, врешті, що це — „першоджерельна документація для вивчення суспільно-політичних та національних процесів в Україні та дисидентського руху в СССР взагалі".

Цю книжку в ціні 16-ти долярів можна набути в українських книгарнях і в представника „Сучасности" Ніни Ільницької, 254 Вест 31-ша вулиця, Ню Йорк, Н.Й. 10001.

МОСКВА ЗАТУРБОВАНА ЗАЯВАМИ ЗСА

Москва. — Совєтське офіційне пресове аґенство ТАСС знову опублікувало злосливу заяву проти Уряду З'єднанних Стейтів Америки, а зглядно проти її найвищого репрезентанта, президента Роналда Реґена у зв'язку з його інтерв'ю, яке появилося у газеті „Вашінґтон Пост". У інтерв'ю Президент ЗСА заявив, щоб уряд Польської Народної Республіки не робив „ніяких рішучих кроків" з огляду на дуже небезпечну ситуацію, яка витворилась навколо польського питання.

В повідомленні ТАСС говориться: „Останнім часом адміністрація ЗСА частіше вдається до висловлення нарочитої 'стурбованості' і до різного роду 'попереджень', які адресуються то одній, то іншій країні. Чергове таке попередження зроблленно Польській Народній Республіці. Йдеться про заяву Білого Дому, яку посилено розповсюджують тепер американські засоби інформації".

Далі в коментованому повідомленні совєтського аґенства говориться, що Білий Дім висловлює, мовляв, „удаване занепокоєння" з приводу тих внутрішніх заходів, що їх вживає польський уряд для „підтримання в країні законності і правопорядку, припинення дії антисоціялістичних сил, які хотіли б далі зберегти в Польщі обстановку дестабілізації, хаосу і анархії". Очевидно, — кажуть західні політичні спостерігачі, — ТАСС в подробицях не згадує про брутальну поведінку польської поліції супроти робітників, членів вільної профспілки „Солідарносьць" і селян в Бидґощу і про реакцію на цю брутальність президента Реґена і його Адміністрації.

Тому недоречно, кажуть ці політичні спостерігачі, ТАСС оспорює право уряду ЗСА і Заходу взагалі коли каже, що тільки польський уряд є компетентний визначувати міри для привернення правопорядку в країні. Мало того совєтські чинники вважають, що Вашінґтон „втручається у внутрішні справи суверенної держави" і кажуть, що „Білому Домові і його оточенню час припинити займатися підбурювальними заявами щодо інших держав", бо, мовляв, „Польська Народна Республіка була, є і буде соціялістичною державою". Західні дипломати якраз і звернули увагу на цей дуже багатомовний вигук совєтської пропаґанди, який пригадує світові про так звану „доктрину" Брежнєва і події з 1968 року в Чехо-Словаччині.

„Монтреальці" виступлять в Ню Йорку

Як уже інформовано, у неділю, 3-го травня ц. р., в 4-ій по полудні, в Ню Йорку у залі Фешен інституту при 225 Захід 24-та вулиця (поміж 7 і 8-ою авеню) виступить монтреальська молодь, згуртована у трьох ансамблях. Виконавцями програми будуть: мішаний хор „Боян" під мистецьким керівництвом Ростислава Куліша, з участю біля сто молодих співаків, духова оркестра СУМ „Трембіта" під диригентурою Юрія Кулицького, меццо-сопрано Марійка Чолій, і танцювальний ансамбль Петра Марунчака; акомпаньюватиме молода піяністка Марія Дольницька, яка відограє також окремо деякі твори. Квитки на концерт можна набути в українських крамницях — „Арка", „Сурма" та „Еко". На фото вгорі — танцювальний ансамбль під керівництвом Петра Марунчака.

У світі

В БАГДАДІ вже декілька років тому французькі атомові спеціялісти почали будувати атомові споруди для Іраку. Уряд Іраку пояснює, що це є тільки для мирних цілей і споруди міститимуть виключно електрівню. Одначе різні знавці, які мали змогу побачити будови зблизька, висловлюють думку, що в тих новобудовах можна буде виробляти атомову зброю. Це непокоїть, у першу чергу, Ізраїль, бо Ірак займає непримириме протиізраїльське становище. В часі теперішньої війни іранські літаки бомбили Багдад і тому французькі інженери й робітники повернулися були до Франції. В час їхньої неприсутности іранські літаки збомбили також частину атомових споруд у Багдаді, одначе іракські чинники інформували, що це зробили ізраїльські літаки, перекамуфляжовані на іранські. Тепер аґентство Ройтерс повідомило, що французькі техніки й робітники повернулися до Багдаду й продовжають будівельні роботи.

ВЖЕ ПІСЛЯ УСПОКОЄННЯ ЗАВОРУШЕНЬ албанського населення в провінції Косово, де албанці живуть компактною масою і творять коло 85 відсотків населення, юґославські урядові кола й далі виявляють чимале занепокоєння. Всіх албанців у Юґославії є коло півтора мільйона й вони останнім часом почали вимагати, щоб провінцію Косово, яка є автономною албанською округою в складі Сербської федеральної республіки, перетворити також на федеральну республіку. Таким чином, це була б сьома федеральна республіка у складі Юґославської федерації. Юґославські державні чинники побоюються, що створення албанської федеративної республіки було б першим кроком до майбутнього відлучення тієї республіки і її поєднання з Албанською державою. Одначе на цьому могло б не закінчитися, бо в Юґославії живуть також нечисленні болгари, а крім того, Болгарія не визнає окремою нацією Македонію й вимагає її прилучення до Болгарії. Частина македонців проживає також у Болгарії. Юґослави побоюються, що проклямація албанської федеративної республіки була б початком того ланцюга подій.

В КАБУЛІ, столиці Афганістану, комуністичний уряд зарядив гостре поготівля. Причиною такого зарядження є небезпека, що афганські повстанці й населення Кабулю виступить проти відзначування третьої річниці першого комуністичного перевороту в Афганістані. Три роки тому комуністи під проводом свого лідера й московського аґента Таракі вчинили державний переворот, замордували президента Махоммеда Дауда з цілою сім'єю та повбивали більшість уряду найвищого суду й усіх інших керівних установ держави. Опісля вислали свої каральні загони в терен, де також вимордували, кого тільки могли схопити з керівників провінційних установ. Вже від декількох днів в Кабулі множаться випадки повстанських виступів. Так само приходять вістки з терену про частіші виступи повстанців і населення проти совєтських військ і їхніх афганських помічників. До Кабулю прибула нова група совєтських спеціялістів, які зміцнили охорону так званого президента Бабрака Кармаля та центральних урядів у столиці.

В Америці

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН офіційно зніс ембарґо на доставу зерна до Совєтського Союзу, встановленого колишнім президентом Джіммі Картером після совєтської військової інтервенції в Афганістані. Рішення президента Реґена було до певної міри несподіванкою для багатьох законодавців, не зважаючи на те, що вже приблизно два тижні у Вашінґтоні кружляли поголоски про таку можливість. Тоді речники Державного департаменту не заперечували таких поголосок, а тільки заявляли, що у тій справі Уряд не прийняв ще остаточного рішення. Потім відбулась зустріч державного секретаря Александра Гейґа, дорадника Реґена Едвина Міса і секретаря Департаменту сільського господарства Джана Блока з Президентом. Політичні спостерігачі тепер кажуть, що на цьому засіданні державні мужі ЗСА розважали про справу ембарґо, хоч підкреслюють, що це сталося на виразне бажання Блока, який як відомо, був противником ембарґа. Рішення президента Реґена було проголошене 24-го квітня пізно по полудні. Отже ембарґо на доставу зерна для СССР протривало один рік і три місяці. Президент Реґен ще під час виборчої кампанії виступав проти цього ембарґо і вважав його неефективною зброєю проти Совєтського Союзу.

ДИРЕКТОР СЕКЦІЇ БОРОТЬБИ з тероризмом в Державному департаменті ЗСА Ентоні Квейнтон заявив кореспондентам, що за останні 12 років було зареєстровано біля 7,000 терористичних актів у світі, у яких загинуло біля 3,000 осіб, а кілька сотень зазнали тяжкого чи легшого поранення. В річному звідомленні СІ-Ай-Ей говориться натомість, що в 1978-79 роках загинуло у світі 2,689 осіб від терору, а 5,955 були поранені. Звідомлення за 1980 рік ще не появилося. Згаданий директор обороняв твердження державного секретаря Александра Гейґа, який свого часу твердив, що уряд Совєтського Союзу матеріяльно підтримує терористичні організації, вишколює терористів на своїй території, постачає їм зброю і вибухові матеріяли. Державний департамент розпоряджає великою документацією, яка підтверджує заяву Гейґа. В найближчих днях сенатський юридичний підкомітет розглядатиме справу тероризму і підривної роботи. У зв'язку з цим деякі члени цієї підкомісії думають, що американська Центральна Розвідча Служба повинна користатись більшою свободою щодо збирання інформацій про терористичні групи в ЗСА.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Расові клопоти Британії

Це, мабуть, вперше в історії Великобританії ця країна стала тереном расових розрухів і демонстрацій, які потрясли глибоко пересічним британським громадянином.

До початку Другої світової війни у Великобританії майже не існувала проблема расових розходжень, і населення цієї країни було майже в цілості біле і англосакське. Тепер урядові комунікати і розпорядження уже говорять про „багаторасову" Британію.

Після Другої світової війни і деколонізації Британської імперії расовий склад населення Великобританії підпав великим змінам. Тому що британська корона визнавала британське горожанство за всіми народами, які заселюють обшири цієї країни — в Азії, Африці і Центральній Америці, еміґраційна політика британського уряду була порівняльно неускладненою. А також із цієї причини, що по останній війні Британські острови потребували трудящого люду для виконування робіт, що їх білі англосакси не хотіли виконувати, дозволено еміґрантам з колишніх британських колоній занимати ці варстати праці.

Але в половині 1960-их років почалися тертя і непорозуміння між білим автохтонним населенням та небілими еміґрантами. В результаті, еміґрацію з колоній обмежено, але небіле населення далі зростає в Британських островах, тому що еміґранти спроваджують своїх жінок чи мужів дітей і ближчу родину. Крім того, майже 58 відсотків тієї еміґрації є у віці, що може породити дітей. Більше як 40 відсотків небілого населення, яке народилося у Великобританії вже не уважає себе за еміґрантів.

З огляду на сувору рецесію, відсоток безробітних у Великобританії зріс до 10 відсотків, і, звичайно, першими жертвами безробіття є небіле населення, яке, як правило, не має основного — освіти чи технічних спеціяльностей.

Ці небілі громадяни не мають ані одного представника в британському парляменті, який має 635 послів, хоча в деяких виборчих округах були намагання під час останніх виборів ставити кандидатів з-поміж небілого населення та навіть надруковано виборчу літературу в таких мовах, як: бенґалі і урду, але безуспішно.

Небіле населення уважає британського прем'єр-міністра Марґарету Тачер ворогом, бо під час двох років її каденції, як голови уряду, вона — як про це говорять, — нічого не зробила для покращання його положення. До цього ще й прем'єр міністер сказала, що проблема повної інтеґрації — неможлива, бо де є більше скупчення азійської чи середньоамериканської еміґрації, там постає негармонійна диспропорція між автохтонами і новоприбулими еміґрантами та їхніми дітьми.

Проблема інтеґрації рас, головно в часі економічної рецесії і безробіття, є одним з найтяжчих вузлів, що його має розв'язати теперішній консервативний уряд Великобританії. А це — річ дуже складна, і, мабуть, нашвидкоруч не до розв'язання.

І. Л.

КОРОТКО Й ВІДВЕРТО

Спробую коротко й відверто викласти власну точку зору на завдання й цілі Товариства Єврейсько-Українських зв'язків.

Не зважаючи на трагізм взаємостосунків євреїв України та українців, їх об'єднують спільність місць проживання у минулому, мова, тісне переплетіння культур, спільність доль.

Не закреслюючи й не наголошуючи взаємні обвинувачення й гіркоту образ, я твердлю, що у нашому напівцивілізованому світі настав слушний час для порозуміння і спільних пошуків шляхів, які б поклали край віковічній зненависти.

В ім'я пошуків таких шляхів, а не задля винайдення казкової панацеї проти ворожнечі й зненависти — і слід спрямувати наші зусилля.

Нерозумно й навіть підступно давати рекомендації українському національному рухові, критикувати його чи брати участь у ньому. У євреїв є власна країна, піклування про її збереження й процвітання — провідне завдання ізраїльтян і євреїв всього світу.

Саме в ім'я такого піклування, а не всупереч йому, належить спрямувати діяльність нашого товариства.

Недосвідчені можуть поставити мені цілком слушне питання: — Яке відношення до проблем збереження Ізраїля можуть мати українці та їхній національний рух?

Спробую викласти свою точку зору на це питання.

Я не претендую на оригінальність і не винаходжу ровер. Проте порівняно солідний досвід мого перебування в СССР, зокрема в Україні, дає мені право на висновки, що сьогодні прий шли до свого логічного завершення.

Совєтський уклад являє собою загрозу для всього світу. Нехай висновок цей тривіяльний і не потребує пояснень, — але це так.

Ми — горстка людей, що вирвалися з країни „перемігшого соціялізму", маємо унікальний досвід життя за совєтської системи й розуміння її суті. Серед нас чимало таких, які розповсюджують свій досвід на Заході — та це марно. Захід неспроможний — навіть у думках — відмовитися від свого благополуччя ситого буржуа і хоча б на мить замислитися над небезпекою, що вже нависла над ним. Навіть у нашому маленькому Ізраїлі люди сподіваються на загальний мир.

Ще не опанувавши достатньою мірою мову нашої нової батьківщини, ми неспроможні одразу віднайти потрібні контакти із суспільством, яке оточує нас — і це також ускладнює нашу місію — попередити Захід про загрожуючу йому небезпеку.

Ось чому нам конче потрібні зв'язки з українцями — єдиною нацією, що зберегла на Заході власні мову й культуру — з ними ми можемо спілкуватися без мовних перепон.

Українці зберігають зв'язки із своєю колишньою батьківщиною, сподіваються повернутися до неї і багато роблять задля цього. Отже, вони є та сила, яка краще, ніж усі інші, розуміє нас, зробить належні висновки з нашого досвіду і — найголовніше — має мовну можливість передати нашу перестрогу іншим народам.

Доля українського народу, який тане під натиском великодержавних русифікаторів, деякою мірою унікальна. (Власне, доля кожного народу по-своєму унікальна). І якщо сьогодні головне для єврейського народу — це зосередитися на своїй відродженій землі, то для українців найважливіше — це зберегтися у своєму власному домі. Якщо ми допоможемо українцям на Заході зрозуміти, що саме відбувається на Україні, вони попередять народи інших країн про те, що несе їм комуністична Росія. Це одне з завдань нашого товариства.

Друге — не менш важливе завдання — продемонструвати українцям, чого можна домогтися в ході національно-визвольного руху, що його розпочала невелика група ентузіястів; показати, чого може домогтися маленький народ, якщо є в нього чіткі цілі й ідеологія.

І ще одну мету ставимо ми собі в нашій сумісній діяльності — допомогти майже мільйонному єврейському населенню України.

Євреї України терплять подвійний антисемітизм — державний і народний. Національні організації української еміґрації настроєні, — як вони твердять (і я вірю їм), не по-антисемітському. Їхні керівники мають авторитет і вагу на Україні, до них прислухаються рядові українці. Якщо вони спроможуться закинути у серця своїх колишніх співвітчизників зерна дружелюбности й сердечности до євреїв — а вони вже діють у цьому напрямку — то тільки це вже виправдає існування нашого товариства.

Світова культура не монолітна і являє собою конгльомерат національних культур, що проникають, збагачують одна одну. Євреї України зробили свій внесок в українську культуру, і є ще чимало таких, що й сьогодні живуть нею. Загін людей, що є носіями української культури на Заході в наслідок еміґраційної політики Совєтського Союзу — налічує у своїх рядах чимало євреїв. Письменники, поети, перекладачі, композитори, що зросли на українській культурі, не можуть піти з життя, не поділившись своїми знаннями з тими, для кого найдорожче в житті пов'язане з українською культурою.

Віддати такі цінності українському народові, усособити себе через його культуру, збагативши цим і себе і власну культуру, — чи не сприйме це із вдячністю українська еміґрація.

Чимало українців мріє побувати на святій землі — в Єрусалимі. Нам зрозумілі матеріяльні труднощі, пов'язані із такою подорожжю. Ми можемо звести їх, ці кошти, до мінімуму — адже десятки сімей в Ізраїлі готові пригостити таких людей. З свого боку, ми раді будемо скористатися з їхньої гостинности.

Безпосередні контакти, діялоги, листування, обмін делеґаціями представників культури допоможуть розтопити лід недовір'я і ворожнечі.

Леся Лисак-Тивонюк

Померлі живуть...

Колишнім воякам на фронтових лініях пригадували цю правду капеляни, коли хоронили вбитих у бою. „Померлі живуть", — запевняли вони товаришів убитих, щоб облегшити їхній смуток і жаль за поляглими. А нам, віруючим у мирних часах пригадує цю істину наша Церква, обряд, рідні традиції. Це не припадок, що зараз у першу неділю по Великодні, святкуємо врочисто Проводи. Святкуємо день духового з'єднання з тими, що відійшли із туземного життя, із світу, в якому ми проживаємо. Хоч і звемо їх „померлими", проте ніхто з віруючих не сумнівається, що їхні душі живуть. Може й навіть аґностикам важко погодитися з думкою, що коли тлінні останки похоронять у землю — уже все скінчилося.

Здавен-давна Провідна Неділя має в нашому обряді особливе значення. Відвідуючи могилки наших найближчих, кревняків, приятелів і визначних, незаступимих людей, ми наче ділимося з ними радістю Христового Воскресення. Ми з'єднуємося з ними, запевняємо їх ще раз, що про них не забуваємо. Напевно чимало з нас згадує своїх найдорожчих, які відійшли від нас щоденно, та відвідини у Провідну Неділю мають особливу символіку. Над могилками священик співає не носталгійне „Вічная Пам'ять", але радісне „Христос Воскрес." Воно таке переконливе, бо промовляє і до серця, і до ума. Бо коли б Христос не воскрес, даремна була б наша віра, даремна надія, що наші найдорожчі не пропали безслідно.

Це зовсім людська річ, що у Провідну Неділю хтось, хто залишився зовсім самотній, кого б'є недоля, тихо заплаче... Заплаче не тому, щоб зневірився, але тому, що йому до болю бракує голосу дорогої людини, її усмішки, доброти, навіть допомоги в життьових труднощах. Не всі можуть бути героями буднів, не всі можуть бути сильні, як сталь. Це людська річ — відчувати свою самотню безрадність...тягар життя, який колись був поділений, а тепер пригнітає обезсилені плечі людини.

Та чи не відчуваємо часто що наші померлі у невидимий і тільки нам зрозумілий спосіб, нам допомагають? Скільки разів ми знайшлися у здавалося б безвихідному положенні — безрадні й безпомічні - а тут, немов промінчик із-за хмар, з'являлася якась поміч, якийсь вихід із клопоту, що нас приголомшив. Посторонні люди могли вважати це „припадком" чи так званим щастям. Та ви виразно відчували в душі, що цю допомогу, порятунок післав вам хтось найближчий, той, що його звуть померлим. Не треба цього пояснювати: ті, які вас любили, люблять вас надалі і в другому світі. Це праведні душі померлих випросили цю ласку у Господа для вас на землі.

Ці, що це відчули, могли б навести чимало прикладів такої допомоги. Якась сирота, що довго й безуспішно шукає праці — джерела прожитку, одержує її якраз тоді, коли вже втратила всяку надію. Якась вдова, зовсім розгублена у справах, що їх полагоджував покійний чоловік, немов чує голос: „зроби те і тамте, воно вийде тобі на користь". Скептик може сказати, що це її власна думка. Отже не власна, бо вона не визнається у тому, вона сама до цього не додумалась би.

Особисте життя переплітається із життям нашої української спільноти. Щораз-то відходять у вічність чільні громадяни, люди науки й знання, чільні мистці, незаступимі працівники на народній ниві. Щиро й глибоко уболіваємо над тими втратами, та їхні діла живуть і житимуть у прийдешніх поколіннях. Житимуть, якщо ми пам'ятатимемо про них і будемо продовжувати те, чого померлі не вспіли закінчити. Це не крилата фраза — це закон продовжування ідеї, перевтіленої у дію. Тому з великим пієтизмом ми ходили колись на рідній землі походами — процесіями на могили борців, що впали за волю України. Хрести на могилах поляглих, ставали дороговказами для живих. І все пригадувалися слова старшини Усусусів Федя Черника: „Смерти немає, є тільки стрілецька честь".

Духова, культура — це дуже широке поняття. Та здається, що вона починається від пошани для померлих. Зайво пригадувати, що померлих — за вийнятком хіба національних зрадників — вже не критикується. З тієї простої причини, що вони вже не можуть оборонитися перед закидами — слушними, чи неслушними. Старинні римляни придержувалися правила: „De mortuis aut bene, aut nihil" — про померлих говоріть або тільки добре, або ніщо. Селяни в моїм ріднім селі, не знаючи, очевидно, латини, висловлювали цю думку в зворушливий спосіб: „Він, чи вона, вже на Божій правді". Вони вже перед найвищим і найсправедливішим суддею — самим Господом Богом. Не годиться нам, кволим, грішним людям узурпувати суддейські — якже недосконалі! — права!

Не сумніваймося, що ті, яких звемо „померлими", насправді мають вічне життя. Не пробуймо зрозуміти людським умом поняття вічности, бо це справа Господня і тільки нечисленні одержують ласку наблизитися до цієї правди. Вистачить повірити, що — у переносному значенні — померлі є „більш живими" від тих, яких туземне життя замикається в колі бездушного матеріялізму.

О. Гайський

НА СТОРОЖІ ІДЕНТИЧНОСТИ І БЕЗПЕРЕРВНОСТИ

Епізоди, що послужили за тему цієї статті, взяті з однієї місцевости, проте вони типові для всіх наших громад у діяспорі, з подібним людським потенціялом і подібними умовами життя.

Рік тому, під кінець квітня, клівлендський хор „Дніпро" під батутою Ореста Євгена Садовського концертом відзначував 25-річчя направду великої праці, що збагатила культурно-духове життя громади внутрі та понесла славу нашої думи-пісні назовні.

Була холодна, сльотлива днина, проте народ масово заповнив непопулярну залю, засвідчуючи перед ювілятами, що є з ким і є для кого працювати в так званому Великому Клівленді.

Цього року, в період між різдвяними святкуваннями нового і старого стилів, цей самий хор — ще й з оркестрою — давав концерт коляд.ок і щедрівок. Зиск призначався на церковну школу.

Була знову погана погода, з морозом і вітряним „чинником студені", — але цим разом народ не прийшов... Заля була всіяна тільки символічними групками слухачів, які такими фіґовими листками прикривали її порожнечу-наготу.

Частинно з захоплення концертом, який був на помітному рівні, а частинно для розваги розчарованих виконавців, автор цього допису спитав диригента О.Є. Садовського, чому хор „Дніпро" не виступив із цим концертом на місцевій телевізії, як це бувало вже у традиції попередніх років.

Відповідь виявила великої розпряжности „ножиці" — розбіжність думок і настанов між нами: мовляв, мені хочеться телевізійних виступів, а він — диригент, питає себе, чи Великому Клівлендові (читати: українській громаді цього міста) взагалі потрібний власний хор?

Наш брат, як умів, пробував вирвати співрозмовця з огірчення, ...мовляв, холоди, міжріздвяний час, у який люди двох календарів відвідують одні других і тому подібне.

Але виявилося, що досвідчений диригент подібні недоліки і з власної практики і з досвіду інших знає. Він натякнув, що навіть нюйоркська „Думка" вже перед подібною мінімальною авдиторією виступала, а потім звітодавець у пресі питання ставив, чи для столичної майже стотисячної української громади потрібний власний хор?

Я, задоволений, перестав далі говорити на неприємну тему, але тоді мій співрозмовець поставив питання мені:

— А що зробити з фактом, як на проби хору приходить ледве половина хористів і хористок?

Ваш слуга був у крапці. Треба було витягати найважчу гармату іншого клівлендця, померлого 2-го жовтня 1973 року, редактора Івана Ставничого.

Цей невтомний культурно-освітній робітник Станиславівщини — в краю редактор „Станиславівських Вістей", а поцейбіч океану — ініціятор, голова й душа Центрального Комітету Станиславівщини та чільний співавтор „Альманаха Станиславівської Землі" — постійно підкреслював потребу безперервности в нашому культурницькому й державницькому думанні і діянні.

Цю кардинальну потребу належного українського думання й діяння нагадуємо в наші дні, коли розбіжності між двома таборами нашої громади на останньому Конґресі Українців Америки дали ловцям нездорових сенсацій і натурам скоботливих нервів нагоду до метушливої дії, під гаслом: „Чим гірше — тим ліпше".

Цим людям просто проїдається нормальний хід нашого життя; вони використовують кожну нагоду зміни — навіть, якби для цієї зміни прийшлося перевернути віз нашого суспільного життя у придорожній рів (історії).

Таким людям — однаково, з яких і чиїх спонук вони так поступають — невільно потурати, потакувати чи з ними в будь-який спосіб співдіяти. З нашої твердої постави вони мусять відчути, що ми за збереження безперервности основних познак нашої ідентичности та належного функціонування суспільного життя. Це саме стосується до нашої постави супроти людей, які шиpенням вістей про „непримиренні" різниці між людьми протилежних таборів побільшують — замість поменшувати — справжні чи уявні конфлікти.

Приклад належної постави в таких випадках дав функціонар одного нашого реґіонального комітету. Коли громадянин „Ім'я Рек" сказав, що земляки не купуватимуть свого альманаха, „бо редаґує його людина з протилежного середовища" — почув у відповідь:

— Одне з другим не має нічого спільного. Редактор

(Продовження на ст. 4)

Любов Коленська

МІЖ ДВОМА МАТЕРЯМИ

II

— Так, мамо, вгадала. У мене справді жура, така, що і в сні не могла б приснитись. — І Віра, відчуваючи, як у її душі нуртує, клекотить неймовірний біль, вигорнула зі себе все: — Ви мене завжди вчили і я слухала вас, що ми повинні одне одному все говорити правду, хай і яку неприємну. І сьогодні я її вам скажу... Тільки, чому ви самі не дотрималися цього, що мене так пильно вчили?

Денис поблід від несподіваного закиду — і його очі глянули зі збентеженим непорозумінням на Віру: — Як ти можеш нас так ображувати? Як ти можеш нас посуджувати, що ми з тобою були нещирі?

— Чому ні, можу...Та, на жаль, — це не закид, а правда. — Хвилину вона мовчала, ще боролася із собою, щоб не висловити того, чого ніколи вже не можна буде завернути. Але таки не могла втриматись, щоб не кинути батькам слів, що їх важко ранили, що боліло від них у самих глибинах душі; бо рішучо і твердо почала говорити: — Відповіджте мені, чому ви ніколи не сказали, що я не ваша дочка, що я тут не належу? Скажіть, чому ви розтрачували свою любов на чужу людину?.. Але принаймні тепер не промовчуйте далі — чи в мене ще є батьки, а якщо вони живуть, то хто вони. Хто моя справжня мама, де вона?.. Чи не краще було сказати мені правду, бож таких як я більше і вони якось звикають? А так, коли подумаю над тим, що ви зробили, мені здається, що у вас любов і жорстокість впарі ходять...

Денис мовчав, розгубився, здавалось, що в цій одній хвилині ввесь смисл його життя розторощився на дрібні черепки. А Марія схвильовано ходила з одного кута в другий, щось наче справляючи, а потім голосом, у якому бриніли сльози сказала: — Ти нас осуджуєш, ти кажеш, що ми з тобою жорстоко поступили, а як назвати можеш свої слова, Вірко?.. І що тобі відповісти? Сама вже дізналася, що ми тебе приняли і повинно тобі бути звісно чому, бо знаєш, що в нас немає дітей. Та й від того часу і твоїй матері стало легше, боялася, бідолаха, що собі ради не дасть, батько ж твій помер, а в неї, крім тебе, ще було семеро дітей...

А Віра, відчувши материний біль, наче трохи заспокоїлась, і почала вже лагідніше говорити: — Ну, добре, мамо, вибач... Може не треба мені було так гостро відзиватись. Але я таки хочу свою справжню маму віднайти, хочу її побачити, хочу знати, де вона живе... — А там, мабуть, сил їй не стало, і вона, похитнувшись, сіла за столом. І раптом з її очей жбурнули сльози, плили по обличчі, падали на її руки, спадали на стіл... Біля неї сіли Денис і Марія, здавалося, раптом скошені квіти... Хотіли її пригорнути, потішити, але боялися її торкнутися, щоб не довести її до ще більшого жалю чи гніву. Та й важко їм було почати розмову. Але вкінці Марія ласкаво обізвалась, впало однісіньке журливе слово: — Доню...

Від цього слова Віру начебто обкинуло жаром і вона не то з пересердям, не то з розжалобленням кинула: — Прошу, не називай мене більше своєю „донею", хіба ж я тобі дочка? Відтепер і я не зможу кликати тебе своєю мамою, бо в мене є справжня... — і болісно стрепенулася.

А потім уже спокійно сказала. — Я чекаю на твою відповідь, скажи, де живе моя мама?

— Хай буде, Вірко. Твоя мати живе в Пенсильванії, у Піттсбурзі. Ми там допомогли купити їй дім.

— Одним словом, — це була начебто торговельна угода...

— Вірко, чому ти так гостро говориш, що ж ми тобі заподіяли? Думали, що й нам і твоїй матері буде краще. Що нас полюбиш...— А згодом Марія вражено додала: — А допомогли твоїй матері купити дім не тому, як ти це нам з глузуванням закидаєш, щоб зробити торговельну угоду. Це ж уже було після підписання документу, а тому, що було нам жаль її сердешної, та й нам тоді здавалося, що ми це робимо для тебе...

— Я хотіла б ще знати, чи колись за мною розпитувала моя мати, чи зовсім забула?

— Ні, Вірко. Але, напевно, не тому, що про тебе забула, але таке вже було домовлення, як звичайно буває у таких справах.

— Кажеш було домовлення...Але чи з вас хтось тоді справді думав про моє добро? Чи журився тим, що буде, коли я дізнаюся правду? — в неї боляче зломилися уста, здавалося, ось-ось розридається.

Марія їй нічого не відповіла, а Денис простягнув до Віри руку, але, побачивши погляд її очей, що наче в гарячці дивилися кудись повз нього, опустив безсило її вниз.

А потім Віра знову почала: — Я думаю, що ми все висказали, що було в нас на думці. А тепер хочу вас попросити ще єдине, щоб ви дали адресу моєї справжньої мами.

Переглянувшись поміж собою, Денис і Марія немов мовчки радилися...А відтак Марія підвелася, пішла до другої кімнати і, звідтіля повернувшись, принесла Вірі адресу.

І вперше того вечора Віра не обійняла їх надобраніч, тільки вже біля сходів, ледь глянувши на них, сказала: — Я вирішила завтра вранці поїхати до Піттсбурґу. І хоча це тільки година їзди звідсіля, не чекайте на мене, бо не знаю, коли повернуся. Зараз тільки потелефоную до Марти, що не поїду з нею до школи. Добраніч вам... — і, прудко повернувшись, вийшла з вітальні.

• • •

Вийшовши на станції у Піттсбурзі, Віра покликала таксі. На дорозі іскрився лід, і колеса, ковзаючись по ньому, сповільнено посувалися вперед. Вірі в безконечність довжився час. Їй уже ввижалась мати, що йшла назустріч: струнка і дуже гарна, її обличчя обгортали кучері, а коли заговорила — її слова звучали піснею гарфи...

Враз її думки сполошив різкий голос водія: — Місс, ось за цими високими кленами — вулиця, що за нею ви питали.

І, Віра, подумавши, що їй багато краще самій неспостережено зайти до хати, швидко сказала: — Я краще тут вийду. Сьогодні гарний день, пройдуся трохи.

Водій щось під носом пробурмотів, мовляв, скрізь сніг і не пора на проходи...А потім, мабуть, передумавши, яке йому властиво до того діло, зупинив таксі. І Віра, заплативши, вийшла з авта. Водій ще хвилину постояв, ще дивився їй услід, як вона брела високими кучугурами снігу, а так, покрутивши здивовано головою, мовляв, молодий нарід сам не знає, чого хоче, від'їхав.

А Віра йшла чимраз повільніше. Крутіжем вирували думки і наче перелякане спішилось кудись її серце...А з ним — гадки мов на перехресті доріг, — і бігли туди, де вона без одного теплого слова залишила своїх прибраних батьків, і до цього дому, куди наближались її кроки. У її душі почав ворушитися неспокій і водно хвилювала думка — як привітає її мати?..

А понад нею, байдуже до її почувань, радісно голубіло небо, іскрився у рубінових зламах світла сніг і дерева простягали під вітром свої гілки, немов білі мовчазні долоні. У Вірині очі заглянув ранок, торкаючись своєю рожевою щокою...

Пошукавши за числом, Віра перейшла дорогу і опинилася перед невеликим домом, до половини покритим брунатною цеглою, замкненим довкола у залізну невисоку огорожу. Поза нею пристанув ряд синявих ялинок і наче зажурена студінню, похилена береза.

Віра відчинила хвіртку і, проходячи чисто відметеною від снігу доріжкою, завважила свіжі сліди, що їх залишив за собою хтось, що проходив сюдою вранці.

Хвилину завагавшись, натиснула дзвінок біля дверей. Довелось їй довго чекати і вже думала, що вдома нікого немає, коли хтось рвучко і наче трохи сердито відчинив двері — і на порозі стала жінка. І не була вона така, як це ввижалось у Вириній уяві, а середнього росту, дещо дебела із твердо вирізьбленими рисами обличчя. Тільки, коли на Віру поглянули очі цієї жінки, вона наче в дзеркалі побачила відбитку своїх.

— У нас немає грошей і ми не зацікавлені ні в якій закупівлі, — шорстко сказала жінка і хотіла зачинити двері.

Але Віра не відходила...А потім, наче лякаючись, що коли жінка почує її слова, відійде, ледь чутно сказала: — Я нічого не збираюсь вам продавати. Але я ...знаю, хто ви, я знаю ваше прізвище — ви Гільда Ґрінберґ. А коли зустрінув її здивований погляд Гільди, вже голосніше докинула: — Я ваша... дочка.

(Продовження буде)

ПОМИЛКА В ПРІЗВИЩІ

У дописі „Концерт УМІ в Ірвінгтоні", „Свобода", ч. 77, субота 4-го квітня ц. р. трапилася помилка в ідентифікації автора. Було надруковано: Михайло Цяпко, а має бути : Михайло Цяпка. У цьому ж дописі, але вже не з вини редакції чи друкарні поміж переліком учителів УМІ пропущено прізвище Галі Клим.

ВШАНУЮТЬ ГОРБАЛЯ

Ню Йорк, Н. Й. — Літературно-Мистецький Клюб та пластовий курінь „Верховинки" у п'ятницю, 1-го травня ц. р., в год. 7-ій вечора, тут у приміщенні цього Клюбу, при 136 Друга авеню, влаштовують Літературно-Музичний Вечір, присвячений творчості поета і композитора Миколи Горбаля, багаторічного в'язня сумління.

У програмі: доповідь, читання літературних творів поета, пісні і показ прозірок. Беруть участь: пл. сен. Надія Світлична — най ближчий приятель поета, та Христя Іванів і Олесь Кузишин. Програмою вестиме пл. сен. Ніна Самокішин.

Українці підтримують кандидатуру Т.Кейна на губернатора

Джерзі Сити, Н.Дж. — Том Кейн, республіканський кандидат на губернатора стейту Ню Джерзі, нещодавно зустрівся з представниками української громади стейту, усвоєму домі в Лівінгстоні, де цей приятель українців висловився на тему своєї виборчої плятформи і довідався від українців багато про те, що хвилює українських виборців у стейті. Спільні розмови збагатили вже і так чималі знання по Україну цього кандидата, особливо з ділянки історії і культури, бо Том Кейн протягом десятирічного перебування в стейтовій Легіслятурі був активним в організуванні Ґарден Стейтс Артс Фестивалів, як колишній член Нюджерзійської Комісії Шляхів, яка є відповідальна за ці фестивалі, включно з Українським Фестивалем. Протягом цих же десяти років у Легіслятурі стейту він був спікером Асамблеї, республіканським провідником більшости і виконуючим обов'язки губернатора . Том Кейн також чи не єдиний з усіх кандидатів на губернатора має досвід і в законодавстві стейту і в господарському секторі: тепер він є президентом і керівником „Реалті Трансфер компанії" в Елізабеті, Н. Дж.

Українські представники почули від Т.Кейна про те, що він по-справжньому боротиметься з злочинністю в стейті встановленням смертної кари за вбивства; старатиметься пожвавити господарський розвиток стейту; піддасть ревізії податкові реґуляції й сприятиме збільшенню ролі місцевого самоврядування, включно з етнічним фактором. Він займеться також справою усунення із стейту отруйних залишків і покидьків від індустрії, які загрожують гігієні населення стейту й екології.

У цій розмові Т.Кейн торкнувся теж руйнації міських кварталів, яка вражає близько старших громадян, серед них і українців, що покупили свої доми в колись добрих і спокійних дільницях міст,а тепер вартість їхнього нерухомого майна різко обнизилася.

Т.Кейн цінує зв'язки з етнічними поселеннями в стейті і подивляє українські намагання дбати про розвиток своїх громад і шкільництва. Він висловився проти перекручування історії Східньої Европи в підручниках і лекціях в школах, особливо проти невірного тлумачення української історії. Він зробить, що буде можливо, щоб поліпшити цей стан.

Він висловив турботи про мартирологію обох Українських Церков під займанщиною, натаврував русифікацію України совєтською Росією та переслідування українців за інакодумство: Ю.Шехевича, М.Руденка, О.Тихого і О.Мешко.

На візиті в асамблімена були такі українці : Віктор Руд, Петро Палюх, Люба Остап'як, Ярослав Мулик, Іван Пелех, Юрій Балинський, Андрій Грегорович, Реймонд Зубінач, Михайло Козюба, Мирон М.Бутц, Берри В.Томпсон, Микола Грегорович, Володар Лиско і речник групи Зенон Онуфрик.

Ці представники українців ентузіястично вирішили утворити групу виборчих помічників серед української громади в Ню Джерзі, яка допомагатиме кандидатові Томі Кейну стати губернатором стейту Ню Джерзі. Зацікавленим працювати в осінній виборчій кампанії слід телефонувати до Н.Грегоровича на число телефону: (201) 822-2452.

...„Ні, не померли для нас ті наші попередники, що свої білі кості за краще життя України склали в високих могилах. Їх душі, їх вічно живі, рідні нам душі, єднаються з нами, підбадьорюють в нас силу, підтримують надію, накладають на нас певні завдання й обов'язки до нашої Матері..."

Митрополит ВАСИЛЬ ЛИПКІВСЬКИЙ

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ ПОБУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА Митр. В. ЛИПКІВСЬКОМУ

запрошує Українське Громадянство взяти масову участь в

УРОЧИСТОСТЯХ ПОСВЯЧЕННЯ МІСЦЯ ПІД ПАМ'ЯТНИК

Великому Синові-Мученикові Української Землі та Христової Церкви

бл. п.

ВАСИЛЕВІ ЛИПКІВСЬКОМУ

МИТРОПОЛИТОВІ КИЇВСЬКОМУ І ВСІЄЇ УКРАЇНИ

після Служби Божої, на Провідну Неділю, 3-го травня 1981 року в Українському Пантеоні, поруч Церкви-Пам'ятника, Савт Бавнд Брук, Н. Дж.

Чин посвячення довершить Їх Блаженство Владика Митрополит МСТИСЛАВ.

КОМІТЕТ

Знищуючи Святу Українську Автокефальну Православну Церкву та Її Первоієрарха, ворог доклав усіх зусиль щоб невідомо було й нащадкам Великого Мученика-Митрополита, де спочили Його Тлінні Останки. Тож, своїми пожертвами на пам'ятник подбаймо щоб не померли для нас і наших поколінь „ті наші попередники, що свої білі кості за краще життя України склали". Допоможімо докінчити побудову пам'ятника Великому Митрополитові-Мученикові в Українському Пантеоні. Пожертви просимо виписувати на:

Metropolitan Lypkivskyj Memorial Fund — Account No. 760

і пересилати на адресу Української Федеральної Кредитівки св. Андрія:

St. Andrew's Federal Credit Union, P.O. Box 375, So. Bound Brook, N.J. 08880

В ПОШАНІ ДО СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ
моєї колишньої Сусідки
**бл. п. АННИ (ГАНДЗІ) РАТИЧ
з дому ДМИТЕРКО**

жертвую 30.00 доларів на Патріярший Фонд. Шановну Родину Покійної прошу прийняти вислови щирого співчуття.

Д-р ПЕТРО КОНЮХ з РОДИНОЮ

**ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ
бл. п. інж. ІВАНА ПАСТУХА
б. УСС-а,**

на видавничий фонд Червоної Калини зложили:

Пані Софія Олесницька (ст.)	$10.00
проф. Михайло Цяпка	10.00
п. Теодор Лопадчак	10.00
п. Дмитро Бобеляк	10.00
п. Микола Прядка	10.00
Разом:	$50.00

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 27-го квітня 1981 р. упокоївся в Бозі, наш Найдорожчий Чоловік і Тато

бл. п.

ВОЛОДИМИР ДОЛЯК

проживши 64 роки, народжений в Тернополі, Україна

ПАНАХИДА — в середу, 29-го квітня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні T. Quinn Memorial, Асторія, Ню Йорк.

ПОХОРОН — в четвер, 30-го квітня з того ж похоронного заведення о год. 9-ій рано до церкви Чесного Хреста, а опісля на український католицький цвинтар св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

Горем прибиті:

РОЗАЛІЯ — дружина
СЛАВКО — син
СТЕФАНІЯ — донька
та ближча і дальша родина в Україні й Америці.

В глибокому смутку ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в суботу, 25-го квітня 1981 року, по довгій і важкій недузі, з волі Всевишнього, відійшов у Вічність, на 88-му році життя,

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО І ВУЙКО

бл. п.

СТЕФАН ГУЦАЛ

кол. Український Січовий Стрілець

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 2--го травня 1981 р., в Лос Анджелес, Кал.

Горем прибиті:

ОСИПА — дружина
ГРИЦЬ — син з дружиною МАРТОЮ
СОНЯ ВАЦИК — племінниця з мужем МИКОЛОЮ і дітьми

Повідомляю Рідню, Приятелів і Знайомих, що в понеділок, 20-го квітня 1981 року, помер ненадійно, на 76-му році життя,

мій Найдорожчий ЧОЛОВІК

бл. п.

СУРЕН ТЕР КАРАПЕТЯН

народжений у Севастополі на Криму, та був похований з української католицької церкви св. Апостолів Петра і Павла в Джерзі Ситі, Н. Дж., на українському цвинтарі-пантеоні в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., у середу, 22-го квітня 1981 року.

В безмежному смутку —
ВОЛОДИМИРА з дому ШІЛЛІНҐ-СІНҐАЛЕВИЧ — дружина
та ближча і дальша Рідня в Америці і в Европі

В печалі повідомляємо Рідню, Друзів і Знайомих, що 15-го квітня 1981 року, померла на 73-му році життя

бл. п.

мґр ОРИСЯ РУСНАК-СУДЧАК

з роду РОГОВСЬКИХ

Похоронено Покійну у понеділок, 20-го квітня 1981 р. на українському цвинтарі Кот де Неж в Монтреалі, Канада.

Дочка — ОЛЕСЯ РУСНАК-ЧЕХУТ з мужем ЯРОСЛАВОМ
Сестри:
ОЛЕНА НЕҐОІЦА
МАРТА СТРІЛЕЦЬКА з родиною
Брати:
МИРОСЛАВ з родиною
КАРПО з родиною
БОГДАН з родиною
Ближча і дальша Рідня в Канаді, Америці, Румунії і Україні

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на Видавничі цілі „Українського Історика" або Енциклопедії Українознавства.

На сторожі...

(Продовження зі стор. 2)

альманаху чесний українець — ми мусимо мати один до другого довір'я!

Зокрема, такі двигуни нашої національної ідентичности, як співаки, хори, оркестри, драматичні гуртки, ансамблі хореографії — танців, мистці кисті й долота, а далі — школи українознавства, молодечі й тіловиховні організації, фінансові установи, поважна вершинна наука тощо — не повинні ніколи підлягати ніяким групово-політичним впливам чи флюктуаціям.

Префект столичної французької поліції сказав найвищому достойникові сусідської держави:

— Королі і президенти приходять і відходять — а поліція лишається...

Це саме відноситься до вирахуваних і невирахуваних тут двигунів нашої національної ідентичности політики приходять і відходять — а вони, як і поліція лишаються.

Те, що роблять ці люди, теж політика. І яка політика! Основна, універсальна, перманентна і незмінна.

Ці люди формують покоління і зв'язують їх у трьох вимірах часу: теперішність із минулим та з майбутністю. І роблять це постійно, безперервно, вічно.

Хай же усвідомлять собі сторожі нашої позачасової ідентичности й соборности важливість і відповідальність своєї праці і хай продовжують її — кожний і кожна на своєму місці, які їм судилися, завдяки їхнім вродженим талантам!

А широка громада участю в їхніх імпрезах хай доводить їм, що є в нас з ким і для кого працювати.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ висловлює щиру подяку всім тим особам, які вже прислали належність за різдвяні картки та заразом щедро відгукнулися пожертвою на Стипендійний Фонд УНСоюзу.

Талановиті українські студенти, яким потрібна фінансова допомога, напевно будуть вдячні за стипендії, що їх вони отримають цієї весни.

Просимо читачів, які ще не мали нагоди вирівняти належність за одержані різдвяні картки, зробити це в найближчих днях, щоб можна було завершити збіркову акцію.

Зазделегідь щиро Вам дякуємо.

З братським привітом,

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ

Виставка вишивок у Детройті

Під час виставки вишивок стоять (зліва): Лідія Колодчин і Стефанія Дуб; сидить — Оксана Ткачук.

Заходом Окружної Ради і 26-го Відділу Союзу Українок Америки тут відбулася виставка Оксани Ткачук — „Мої низинки" в ґалерії ЕКО.

Виставку відкрила голова Окружної Ради Лідія Колодчин, а слово про мисткиню виголосила Стефанія Дуб. Вона прочитала вірш Л. Храпливої „Вишивка" та на тлі вірша представила мисткиню і її творчість.

На виставці було 106 експонатів—вишивок, серветок, доріжок і подушок. Усі вишивки—це композиції Оксани Ткачук. Не тільки вишивки були оригінальні, але спосіб виставлення їх був надзвичайно цікавий і на професійному, музейному рівні виконаний. Цей спосіб виставлення підніс оце народне мистецтво на вищий рівень образотворчого мистецтва.

Всі серветки й довгі доріжки вивішено на великих рамах покритих різнокольоровим полотном. Вони були так угруповані та уложені, що творили немов би модерні абстрактні картини, або т.зв. колаж. Гра красок та взорів захопила та зворушила глядачів своєю оригінальністю. Вишивка набрала свіжого представлення і трактування, набула нове обличчя. Укладом вишивок зайнялися донька О. Ткачук Калина Миколенко і сестрінок молодий мистець Юрій Крохмалюк, а Березовський виконав рами. Сотні глядачів висловили своє захоплення і здивовання чудовою виставкою і оригінальним трактуванням вишивки.

Самі вишивки віддзеркалюють довголітню працю О. Ткачук. У своїх композиціях вона представляє цілу панораму гуцульської природи—велич гір, красу полонин, барвистість левад, гірські доріжки, бистрі струмочки та блакитне небо. Кожна вишивка—це інакша картина. В одних це—весна з мікроскопічними туліпанами чи конваліями серед яснозеленої трави, в інших—це літо з барвистими й яскравими квітами на полонині, або осінь у золотистих шатах.

В останніх роках мисткиня уживає темніше тло—то бордове, то темночервоне. Доріжки вже не такі довгі, не такі широкі, як були раніше - вони вже коротші та перервані. Події в її житті, в історії стають темою вишивок її. У тяжких переживаннях на поселенні відчувала потребу творити та все передати на полотно. В одній вишивці, присвяченій 500 жінкам-мученицям, червоне і чорне з хрестами—це домінуючий мотив.

Свою любов до вишивки Оксана набула ще з молодих літ. Вона народилася в Ростоках над Черемошем пов. Косів, де батькі її були вчителями. Мати цікавилася, збирала вишивки і співпрацювала з Оленою і Ольгою Кульчицькими. Оксана завжди любила вбирати вишивану одежу, особливо на Великдень. У цю пору кожна гуцулка хотіла мати щось оригінального. Свої взори зберігали в найбільшій тайні, так як тепер паризькі моди. Вишивати навчилася Оксана , коли треба було заплатити гуцулці 30 золотих за новий костюм. Тому що мати вишивала хрестиком, вона навчилася вишивати низинкою від Олексюк. Від того часу вона почала збирати різні взори та на поселенні почала рисувати низинку на папері. Взір перестає її цікавити з хвилиною, коли вона його передасть на папір або на полотно.

Виставка вишивок Оксани Ткачук „Мої низинки" залишиться в моїй уяві як один із кращих виявів творчости української душі.

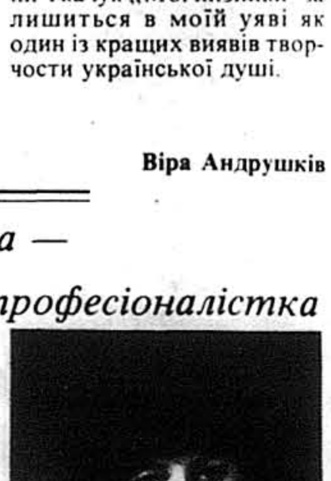
Віра Андрушків

Роксана Терлецька — нова професіоналістка

Ряди українських молодих людей, які закінчили високі студії в університетах Америки, поповнюються все новими одиницями. Новою професіоналісткою, яка вибрала цікавий фах, є Роксоляна Терлецька, абсольвентка Технологічного інституту в Чікаґо, з ступенем бакалявра у „viswal sommwnication". Спочатку вона працювала як мистецький графік у деяких фірмах, а потім була назначена асистенткою менеджера публічних зв'язків у Департаменті Ілинойської Стейтової Комерційної Палати.

Праця її полягає в тому, що вона, як мистецький директор, буде відповідальна за видавництво різних графічних рисунків і публікацій, що ними загально користуються бизнесові організації.

Роксоляна народилась в Ню Йорку в родині інж. Ярослава і Аріядни Терлецьких і тут відвідувала народну школу, Середню і вищу освіту набула вже в Чікаґо, куди перенесено її батьків на працю. Вона вихована в релігійній і патріотичній атмосфері при асисті її, бабуні і діда, відомого історика д-ра Маркіяна Терлецького. Роксоляна вже від наймолодших років належала до Пласту і є далі активною пластункою.

Роксоляна Терлецька

М.К.

Культурні імпрези 64-го Відділу СУА в першому чвертьріччі 1981 року

У січні відбулася „просфора" для членок і їхніх родин. У програмі зустрічі голова Відділу Христя Навроцька розказала спомин своєї матері св. п. Ірени Домбчевської про наскок польських вояків під час Визвольних Змагань на приходство її батька о. Рибчака на Свят-вечір. Поляки арештували о. пароха і хотіли вести його в ліс. Від смерти врятувала його стрілецька стежа, яка саме проходила селом. Поляки, пограбувавши приходство, втекли, а стрільці з родиною Рибчаків спільно засіли до Святої вечері.

У наступній точці програми культурно-освітня референтка Відділу Оксана І. Щурова прочитала вірш Ірини Дибко „Різдвяні калачі", в якому авторка в поетичній формі подала припис на алегоричний калач, в якому повинні бути позитивні складники — любов, сердечність, ввічливість, вирозуміння, прощення.

На закінчення „просфори" пресова референтка Марія Барагура прочитала оповідання Володимира Барагури п. н. „З вертепом і звіздою" з його збірки „Калиновий міст":

Вечір пройшов у погідній родинній атмосфері.

Другою імпрезою, призначеною для членства і громадянства, був показ гарно виконаних Юрієм Навроцьким прозірок із прогулянки до Греції з поясненнями Христі Навроцької. У своїй цікавій розповіді вона познайомила слухачів з найбільш маркантними й вартими уваги пам'ятками в Атенах, Коринті та на суміжних островах з типовими грецькими краєвидами і природою. Зокрема увагу присутніх притягнув Акрополь, гріб Агамемнона, святиня Посейдона, амфітеатр, розкопки античних будівель, сліди по середньовічних лицарях св. Івана. Були показані також прозірки з Відня і з дороги Альпами з Відня до Грацу.

В березні вшановано святковими сходинами Тараса Шевченка, що проходили за словами проф. Василя Сімовича, які зацитувала Х. Навроцька, відкривши імпрезу: „Кожного року, як настає березень, ціла свідома Україна справляє свято Шевченка. Таких свят не знає для своїх поетів ні один народ у цілому світі. Та бо на цілому світі й немає такого поета, щоб йому народ стільки завдячував, як ми завдячуємо Шевченкові."

Після відспівання „Заповіту" культурно-освітня референтка О. І. Щур подала за Леонідом Плющем аналізу Шевченкової баляди „Причинна", попередивши цю аналізу коротким оглядом стану шевченкознавства. У своїй статті „1845 рік у творчості Шевченка" проф. Микола Глобенко висловив погляд, що початково не було шевченкознавства в науковому розумінні, бо не були відомі факти з життя поета, ані не було глибших дослідів його творчости. Початково ставлено Шевченка у залежність від польських поетів. Щойно М. Костомарів поставив шевченкознавство на властивий шлях. Сьогоднішнє совєтське шевченкознавство, це по суті фальшування його творчости, поглядів, переконань, світогляду, та ставлення їх на службу потреб пануючого режиму.

У своїй аналізі „Причинної" Л. Плющ інтерпретує цю баляду, як вислів і вияв релігійних поглядів і переконань Шевченка, що випливають з його християнського світогляду і з його розуміння християнської моралі. Причиною трагедії, що показана в „Причинній", на думку Плюща, є кара за гріх, за брак віри в добро, за відсутність покорення волі Божій, за бунт проти Бога. Таке розуміння „Причинної" Плющем заперечує твердження раніших критиків, що причиною трагедії молодих людей у баляді є соціяльна несправедливість.

На думку Плюща, шевченкознавство повинно піти по лінії вивчення його світогляду, зокрема його ставлення до Бога, релігії й християнської моралі.

Доповідь О. І. Щурової була зілюстрована рецитацією „Причинної" у виконанні Лідії Крушельницької, яка в наддатку показала „Сову".

Марія Барагура

пресова референтка

В ТЕГРАНІ, ІРАН, продовжується судова розправа проти колишнього віцепрем'єра в уряді Меґді Базарґана Аббаса Аміра Ентезама, який зрезиґнував після схоплення за згодою аятолли Хомейні американських закладників. Ісламські фанатики, які виступали під прикриттям „студентів" в порозумінні з аятоллею Хомейні схопили нелеґально американських дипломатів і перетримували їх протизаконно в ув'язненні 444дні. Судова розправа проти Ентезама проходить у постійних конфліктах між обвинуваченим і його суддею. Суддя закидає обвинуваченому співпрацю з американською розвідчою службою, що обвинувачений рішуче заперечує, вказуючи, що документи про нього або пофальшовані, або неправдиво переложені. В той самий час, як триває суд, на вулицях Теграну й інших містах відбуваються численні демонстрації й зудари різних політичних угрупувань. Останньо демонстрація лівих елементів в Теграні зібрала понад стотисячну масу людей, що глибоко занепокоїло привладні ісламські елементи.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ТЕССІ ГОРОХ, членка УНС Відд. 106 св. Николая в Чікаґо, померла 26 лютого 1981 р. на 87-му р. життя. Нар. 1894 р. в Україні; членкою УНС стала в 1922 р. Залишила у смутку Пат Андерсон, Ольгу Вірц, Володимира, 3 внуків, 2 правнуків і адоптованого сина. Похорон відбувся 2 березня 1981 р. на цвинтарі св. Николая в Парк Рідж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

МАКСИМ БОРТНИК, член УНС Відд. 163 Т-ва Єдність у Філядельфії, Па., помер 27 лютого 1981 р. на 64-му р. життя. Нар. 1917 р. в селі Плавуча Велика, пов. Тернопіль, Україна; членом УНС став у 1958 р. Залишив у смутку дружину Анну, дві дочки: Славку і Ганю з родинами, сина Богдана з родиною, 8 внуків та 5 братів і сестру в Україні. Похорон відбувся 3 березня 1981 р. на укр. кат. цвинтарі св. Марії у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Теодор Дуда, секр.

МИХАЙЛО ҐЕРУС, член УНС Відд. 94 ім. М. Шашкевича в Гамтрамку, помер 28 лютого 1981 р. на 69-му р. життя. Нар. 1912 р. в Пітсбурґ, Пенсильвенія; членом УНС став у 1944 р. Залишив у смутку дружину Емілію, сина Михайла, доньку Мішел, а брата в Україні. Похорон відбувся 3 березня 1981 р. на цвинтарі Мт. Олівет, Детройт.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман, Татарський, секр.

ОЛЕКСАНДЕР КОЗЯР, член УНС Відд. 114 св. Володимира в Чікаґо, помер 3 березня 1981 р. на 62-му р. життя. Нар. 1919 р. в Україні; членом УНС став у 1952 р. Залишив у смутку дружину Тетяну, дочку Ларісу та двох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в Аддісон, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Бережан, секр.

ІВАН ПІДБІРНИЙ, член УНС Відд. 235 св. Михаїла в Россфорд, Ог., помер 5-го березня 1981 р. на 73-му р. життя. Нар. 1904 р. в Немирові, Зах. Україна; членом УНС став у 1952 р. Залишив у смутку дружину Теклю, сина Богдана, дочки: Ґеню, Стефу і 12 внуків. Похорон відбувся 7 березня 1981 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройт, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Бобер, се

МИХАЙЛО ГОЛОВЧУК, член УНС Відд. 342 Запорозька Січ в Картерет, Н. Дж., помер 13 березня 1981 р. на 87-му р. життя. Нар. в Україні; членом УНС став у 1940 р. Залишив у смутку дружину Ольгу, синів Мирона і Михайла, дочку Ольгу Патрицію, 10 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 16 березня 1981 р. на цвинтарі Розеґілл в Лінден, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Дмитро Зазворський, секр.

ІВАН ЦУРКАН, член УНС Відд. 221 св. Стефана в Чікаґо, помер 14 лютого 1981 р. на 77-му р. життя. Нар. у Станиславові, Україна; членом УНС став у 1954 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Анну, синів: Николу, Славка, Евгена і Стефана, 19 внуків і 16 правнуків. Похорон відбувся 17 лютого 1981 р. на цвинтарі Резурекшен в Чікаґо.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Карачевський, секр.

ТОМА ПЕТРИШИН, член УНС Відд. 200 Т-ва Вільна Україна в Озон Парк, Н. Й., помер 4 березня 1981 р. на 66-му р. життя. Нар. 1914 р. в Джамейка, Н. Й.; членом УНС став у 1959 р. Залишив у смутку дружину Стеллу, дочки: Олесю і Анну, 2 внуків та ближчу і дальшу родину в Україні і Америці. Похорон відбувся 9 березня 1981 р. на цвинтарі Фляшінґ, Квінс, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Пригода, секр.

ВІРА СЕНЕЖАК, членка УНС Відд. 27 Т-ва Орлик в Ірвінґтоні, Н. Дж., померла 22 березня 1981 р. на 62-му р. життя. Нар. 1918 р. в Городенці, Україна; членкою УНС стала в 1975 р. Залишила у смутку мужа Василя і доньку Христину. Похорон відбувся 25-го березня на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Роман Лапичак, секр.

ЮЛІЯ ҐАННІНҐ, членка УНС Відд. 83 ім. Івана Франка у Філядельфії, Па., померла 11 лютого 1981 р. на 59-му р. життя. Членкою УНС стала в 1940 р. Залишила у смутку сина з дружиною і 4-ма дітьми, сестру Гелену і приятелів. Похорон відбувся на цвинтарі Гіллсайд, Рослин, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Кушнір, секр.

ГІЄРОНІМ РУДНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 184 Т-ва Верховина в Ню Йорку, Н. Й., помер 12 березня 1981 р. на 62-му р. життя. Нар. 1919 р. в Стрию, Україна; членом УНС став у 1962 р. Залишив у смутку дружину Юлію, доньки: Ярославу Бісик з мужем, Зоряну, внучку, сестру Ярославу, брата Юліяна та сестру Гену в Україні. Похорон відбувся 16 березня 1981 р. на цвинтарі в Лейк Джордж Вілледж, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Богдан Ластовецький, секр.

СОЛОМЕЯ БУНДЗЯК, членка УНС Відд. 88 Союзівка в Кергонксоні, Н. Й., померла 2 березня 1981 р. на 89-му р. життя. Нар. 1892 р. в Східниці; членкою УНС стала в 1952 р. Залишила у смутку дочку Теодору та сина Івана. Похорон відбувся 5 березня 1981 р. на цвинтарі Ґейт оф Гевен, Ганновер Гайтс, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Васьків, секр.

ІНЖ. БОГДАН РАК, член УНС Відд. 69 Т-ва Зоря в Ню Йорку, помер 11 березня 1981 р. на 74-му р. життя. Нар. 1907 р. в Горуцко, Україна; членом УНС став у 1949 р. Залишив дружину Оксану і братів — м-ґра Ярослава з родиною, д-ра Романа і дальшу родину. Похорон відбувся 14 березня 1981 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Різник, секр.

МАРІЯ О. ЯРІШ, членка УНС Відд. 437 Самопоміч в Рочестері, Н. Й., померла 10 березня 1981 р. на 84-му р. життя. Нар. 1897 р. в с. Острів, обл. Львів, Україна; членкою УНС стала в 1964 р. Залишила у смутку чоловіка Петра, сина Андрія, сестру Ольгу, а сестру Володимиру і кревних в Україні. Похорон відбувся 14 березня 1981 р. на цвинтарі Голі Сепалчер, Рочестер, Н. Йорк.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Малинівський, секр.

ІВАН ТЕЛЕҐА, член УНС Відд. 437 Самопоміч в Рочестер, Н. Й., помер 19 березня 1981 р на 58-му році життя. Нар. 1923 р. Залишив у смутку дружину Стефанію, дочку Лесю та брата Стефана в Україні, ближчу і дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 21 березня 1981 р. на цвинтарі Голі Сепалчер, Рочестер.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Малинівський, секр.